

LEGIE

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

František
KOTLETA

PÁN
HOR

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

LEGGIE

**PÁN
HOR**

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

LEGIE

**PÁN
HOR**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2022

Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2022

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2022

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0076-6 (print)

ISBN 978-80-278-1189-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1190-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1191-5 (pdf)

V jedné předaleké galaxii

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, technikem Aloisem Vodičkou, mimozemšťankou Agou, italským veteránem Giuseppem, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, a polskou profesorkou Dankou Krasiňski. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám. Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ov-

*šem není všem dnům konec a lidé koneckonců
vždycky dokázali překvapit.*

Gugly gugly gugly

V tom okamžiku se jedna z žížal vynořila po Vodičkově pravici a prskla po něm bílé vlákno. Těsně ho minula.

Technik zapadl za hrazení, které od sebe oddělovalo jednotlivé přistávací plochy. Modul se najednou zdál současně blízko i daleko. Vedle technika dopadl Ital. Scházel jen milimetr, aby ho paprsek energie připravil o ucho. I když to byla jedna z tělesných částí, které by postrádal nejméně, sklonil se ještě níž.

Pak za hrazení skočil i sukra a zakvílel: „Zasekl se mi palek!“

„Hoď ho po nich.“ Vodička mu vrazil do rukou kumaru. „A potom i tohle.“

Sukra začal kumaru mačkat jako vesmírnou alternativu relaxačního balónku. Nezdálo se, že by to pomohlo, ale aspoň je kumara nepo-leptal. Možná už bylo opravdu po něm.

„K modulu je to jen kousek!“ Vodička se snažil přehlušit burácení sirény. „Stačí, když...“

Co, to už se nedozvěděli. Nad hrazením se objevila žížala. Zvedla se a napřímila se jako kobra – ten pohled Vodičku šokoval. Ztratil dra-

hocennou sekundu, která stála mezi ním a bílým vláknem.

V tom okamžiku guglu zasáhl Giuseppe.

Shodil Rakka na zem, rozběhl se proti žížale jako s beranidlem a vší silou jí narazil do boku. Dvoumetráková gugla to sotva pocítila, ale Giuseppe se nesnažil ji povalit. Zahákl prsty za mezeru mezi tělními články a vyškrábal se na žížalu. Pokusila se ho shodit, ale jakmile byl jednou nahoře, držel se jako helvétská víra. Chvíli se svíjela, zatímco ji Giuseppe kopal všude možné a prsty se jí snažil vypíchnout oči, jako by celé mládí strávil po opavských nonstopch, v nichž víc než na technickém provedení záleží na výsledku rvačky.

„Dostaň nás do toho člunu!“ zařval na Vodičku.

V tu chvíli si žížala uvědomila, že podobně jako v Giuseppeho případě i její nejsilnější zbraní krom nožek je vlastní váha, a začala se převalovat sem a tam. Ital to naštěstí pochopil a pohotově seskočil, nebo možná spíš spadl, a než ho mohla gugla zalehnout, odkulil se stranou. Technik se rozběhl k modulu.

„Co mám dělat?“ naříkal sukra a pokoušel se zprovoznit palsek. Burácení sirény neustávalo. „Co mám, u všech duchovních červů, dělat?“

Giuseppe vyskočil na nohy, popadl ho za rameno a vytáhl jej nahoru. „Mám nápad. Co

takhle použít stroj času, vrátit se do doby o pár dní dřív a tentokrát už se nechovat jako debil?“

O pár dní dřív

Představy, že budou muset Amandu hledat po celém vesmíru, se Vodička hrozil víc než vzpomínky na chepitové doly, takže když Moravec zjistil, že se na Karchemiši nalodila na guggelskou palubu, ulevilo se mu.

Skutečnost, že osmnáctiletá dívka s mentalitou osmileté a zálibou v obnažování se a fekálním humoru – v obojím povzbuzovaná Gerasimem –, je tam sama, by mu za jiných okolností způsobila nejednu bezesnou noc, ale on toho poslední dobou ani tak moc nenaspal. Gugly byly navíc, ve srovnání se vším, co už měli za sebou, neškodné.

Aspoň podle Moravce.

Tak jako tak, uklidňoval se Vodička, se k ní nedostaneme ani snáz, ani rychleji, ať už si budu, nebo nebudu dělat starosti.

Ale přesto si je dělal.

Pomatená Španělka přirostla technikovi k srdci víc, než by ostatním přiznal – což ani nemusel, protože si toho všimli sami. I když zarputile tvrdil, že v konkurenci, kterou představoval zbytek posádky, je pochopitelné dát přednost někomu, kdo za svou oblíbenou kra-

tochvíli nepovažuje vykrkávání ruské hymny, už dvakrát ho omylem neotrávil a z frustrace se ho velmi pravděpodobně nepokusí zabít.

Tehdy se urazil Gerasim i Giuseppe.

Aga s profesorkou si nebyly jisté, o které z nich mluví.

Vodička brzy pochopil, jak je Amanda ve skutečnosti vynalézavá. I když měla tendence značkovat si své území a většinou sociálních interakcí proplouvala jako Titanic, hloupá nebyla ani trochu. Ráda s ním trávila čas v dílnách, ptala se na Kraksnu, poslouchala a sama přicházela na věci, které jeho ani nenapadly. Vodičkovi táhlo na sedmdesát – přestože mu rutašové pomohli s chepitovou rakovinou, se svým současným životním stylem nečekal klidnou smrt v teplé posteli. Špatně spal už před Amandiným zmizením, a tak po nocích pro případ, že by se mu něco stalo, zálohoval informace od rutašů. S pomocí přístroje, který by byl, jak doufal, schopný je nahrát do mozku i Španělce. Ovládání Kraksny si i tak žádalo technickou úroveň, kterou zbylí členové posádky postrádali, a Vodička navíc Kraksnu považoval svým způsobem za svou; kdyby ji měl někomu předat, chtěl, aby to byla Amanda.

Ale ta teď byla pryč a on zůstal na palubě přestavěné nákladní lodi jen s Giuseppem.

Ještěrku unesli a Moravec se ji vydal hledat. Gerasim by možná inicioval hlasování o tom, jestli není pro všechny lepší nechat ji ztracenou, ale ten doprovázel profesorku na misi, během níž měla dělat prostředníka mezi Čajinskou unií a kary. Takové rozložení sil Vodička nepovažoval za ideální – kdyby si mohl vybrat, radši by s sebou kapitána než špatného kuchaře –, ale ocenil, že i Giuseppe bere hledání Amandy vážně. Když se mu za to pokusil poděkovat, Ital znervózněl podobně, jako to odpoledne, co si Gerasim vzpomněl, že má narozeniny, a pak Giuseppeho přistihl, jak se mu pokouší upéct dort. Když si Ital všiml, že ho sleduje, jak se na polevu pokouší napsat neobratnými bukvami „Gerasim“, rozběsnil se a hodil dort do koše, což Rus kvitoval slovy: „Nakonec bych ho tam asi stejně vyzvracel.“ Vodička Itala prokoukl dávno; choval se jako hovado a vařil jako Babica, ale doopravdy mu záleželo, pokud ne na posádce Kraksny, pak aspoň na záchraně lidstva. A Amanda byla jeho součástí.

Podle záznamu z karské databáze, kterou kapitánovi dala Královna žihadel, měly gugly, nenásilní vesmírní hédonisté, mateřskou planetu nedaleko Karchemiše. Aspoň na vesmírné poměry. Do enlilského sektoru – i když stále rostoucího – zatím nespadala a gugly, dvoume-

trákové žížaly se spoustou nožiček, udržovaly s enlily příměří. Byť to nejspíš spočívalo v tom, že je měly švestky na seznamu k vyhlazení až za kary. Ostatně i proto jinak samotářské žížaly poslaly svého zástupce na Karchemiš.

Nebylo tedy pravděpodobné, že by na planetě – jejíž jméno připomínalo zvuk Vodičkovy ranní očisty plic, jak jeho chrchlání kulantně nazývala profesorka – procházeli zuuriti mezi hořícími troskami. Ani že by se Giuseppe, jehož tvář už enlilové po zkáze Karchemiše znali, musel schovávat před automatickými sondami Společenství. Při pohledu na guglu by si sice jeden nejradši propláchl mozek savem, ale jinak byly žížaly neškodné. Dokud jim někdo nedal záminku k násilí. Přesto si Vodička nedokázal představit, že by mohly útočit jinak než nepřítel zalehnout a uválet k smrti, a karský záznam byl na podrobnosti skoupý – to nejzajímavější v něm bylo, že guglám sloužily jakési blechy, které vyžíraly špínu mezi štětinatými kroužky jejich těl a stejně tak guglí výkaly.

„To znamená hovna,“ upřesnil Giuseppe.

„Vím, co to znamená,“ zabručel Vodička.

„Já jen, že ses tvářil, jako že je to oukej.“

„Za tu dobu, co mi vaříš ty, jsem si zvykl na všechno.“

Cestou na Chrocht, jak se guglí domovně naučil říkat Ital, trávili oba členové posádky většinu času společně. Giuseppe, možná po úspěchu focaccie a špaget se sýrovou omáčkou, přestal předstírat, že vařit neumí, a tak Vodička hlady netrpěl, ačkoliv chuť neměl. Ital se staral o to, aby jedl, a Vodičkovi pomalu přestalo vadit, že mu při opravování Kraksny nebo práci s výrobníky zpívá árii Královny noci z Kouzelné flétny. Některé dny sedávali s Giuseppem na můstku, pili růžové rutašské kafe a v náznamech vzpomínali na rodnou planetu. Nehledat ztracenou Amandu, bylo by to asi to nejpříjemnější, co Vodička zažil od chvíle, kdy ho unesli ze Země.

Den cesty od Chrochtu se jim povedlo spojit se s profesorkou, aby se jí vyptali na cokoliv, co by jim o guglách mohla nad rámeček karských informací říct. Na Karchemiši sice zažila svou chvíli šílenství, ale i když si pak nepatrně povolila drdol, žádná velká změna se nekonala. O to víc Vodičku překvapila, když se objevila na obrazovce.

Ženská před ním vypadala jako profesorkina mladší sestra, která místo studia propadla kouření trávy a volné lásce. Ve tváři byla červená a vlasy měla rozčuchané. Pokusili se jí zeptat na gugly, ale odpovídala roztržitě, a když

se v záběru objevil Gerasim, opustila místnost úplně. Jediné, co si z vysílání odnesli krom toho, že měla Danka Krasiňski naruby halenku, bylo, že si mají dát pozor, co na Chrochtu jedí. Mohla by to totiž být guglí mláďata, což by nemuselo zapůsobit dobře. Giuseppe namítl, že pokud malé žížaly vypadají tak jako ty dospělé, jíst je nehodlá. Gerasim se nechal slyšet, že i to by ve srovnání s Giuseppeho ranou kuchyní představovalo zlepšení, chvíli si spolu vyměňovali něžnůstky jako „udav se chačapuri, bolševiku“ a „to se jí v Gruzii, diletante“, načež Rus projevil přání prohodit s Italem pár slov o samotě. Kroutil se u toho a koulel očima, takže Vodička nabyl dojmu, že z něčeho, co Giuseppe na Kraksně uvařil, dostal sračku a chce se ujistit, že mu to zaživa nežere střeva. Jak se ukázalo, než se spojení přerušilo, Gerasim si potřeboval promluvit o něčem osobním. Kuchař kolem toho dobrou hodinu lavíroval, vzdychal a naznačoval, a když se Vodička konečně zeptal, prohlásil, že si Gerasimovo tajemství odnese do hrobu. Z toho technik usoudil, že buď signál vypadl dřív, než se k tomu Rus vůbec dostal, anebo to byla nějaká volovina, a dál se nevyptával.

Když se dostali k Chrochtu, zapnuli mas-
kovací zařízení a přestoupili z Kraksny do vý-
sadečného modulu. Stanici na povrchu pak

zaslali identifikační kód. Bylo to první přistání od chvíle, kdy opustili huntské služby, takže se čekání na to, až pozemní stanice přistání potvrdí, Vodičkovi zdálo nekonečné. Nakonec ale pronikli atmosférou planety a přistáli v sektoru astroportu určeném letovou kontrolou.

Na Chrochtu byla gravitace o něco nižší než na Zemi, možná jako na Venuši, ovšem s mnohem, mnohem přátelštější atmosférou, a podněbím ten kousek planety, na němž přistáli, připomínal jižní Evropu. Když Vodička nepočítal Základnu zmaru, která se ve skutečnosti nacházela na asteroidu, byl Chrocht už čtvrtou planetou krom Země, na které kdy byl. Přehnanými ambicemi netrpěl nikdy, ale ani ve snu by ho nenapadlo, že během života navštíví víc než jednu planetu. I když s ohledem na okolnosti, za nichž k tomu došlo, by si to radši odpustil.

A stejně se tím neměl komu pochlubit.

Vzpomněl si na Moravcova slova o tom, že by se měl osprchovat, a strávil před přistáním chvíli v koupelně. Přestože ho Giuseppe krmil, všiml si v zrcadle, jak staře a hubeně vypadá. Báł se o Amandu a kupodivu tím víc, čím blíž jí byli, jako by mu mohla na poslední chvíli proklouznout mezi prsty.

Když vystoupili z modulu, otevřel se před nimi Chrocht...

„... v celé své kráse,“ zašklebil se Giuseppe.

„Pořád vypadá líp než kukly.“

„Gugly.“

„To máš fuk,“ usoudil Vodička.

Líp možná vypadal, ale to bylo tak jediné, co se o něm dalo na první pohled říct. Astroport působil nečekaně prázdně. Neobsazené plochy, jednoduché stavby v dálce, krom jejich modulu byl v dohledu jen jeden člun v podobě dlouhého kovového parku. Loď, do níž na Planetě tisíců světél podle všeho nastoupila Amanda, tu, která připomínala ponorku z druhé světové války, nikde nezahlédli.

Jak podle karské databáze, tak podle Danky Krasiński žížaly moc návštěv nemívaly – kulturně i společensky, a především anatomicky byly tak odlišné od ostatních, že svou planetu opouštěly málokdy – a Chrocht samotný nenabízel ostatním druhům ani zábavu, ani – jak se ukázalo – dechberoucí scenérie. Jeho povrch tvořila převážně hlína a jednotvárná vegetace připomínající pokojové palmy. Životní prostor na povrchu gugly přizpůsobily anatomii enlilů, kulšešů a jiných tvorů vybavených horními a dolními končetinami a rovnou páteří, aspoň v doslovném smyslu. Možná jako vstřícné gesto pro případ, že by někdo z nich na Chrochtu přece jen přistál. Vodička, kterého už napadlo i to,

že se budou při hledání Amandy muset plazit pod zemí, to rozhodně ocenil.

Na okraji astroportu vyrůstaly lesklé kupole. Představovaly žížalí budovy a – jak se Vodička s Giuseppeem dozvěděli z karské databáze – navzájem je propojovaly hluboko položené tunele. Ty gugly používaly k pohybu po Chrochtu a cizinci do nich naštěstí měli vstup zakázán. I když pocházel z Ostravska, k šachtám Vodička kladný vztah neměl.

Ital si pečlivě zakryl tvář šátkem – i kdyby na ně švestky ve víru všeho ostatního zapoměly, po tom, co Kraksna napáchala u Planety tisíců světel, se stali jejich nepřitelem číslo jedna. Giuseppeho popis už byl v enlilských databázích a na jeho hlavu byla vypsána odměna. Nechat se chytit a ztratit dalšího člena posádky si vzhledem ke svému stále se snižujícímu počtu nemohli dovolit.

Ačkoliv na to nemohli spoléhat, gugly možná neměly žádné zkušenosti s lidmi. I tak je ale mohly považovat za hrozbu nebo jen za někoho, kdo není ani hoden, aby s ním mluvily. Natož pokud už se k nim dostala zpráva o kapitánu Boučačovi a ony si uvědomily, kolik by mohli enlilové za dopadení jeho posádky vypláznout. I kdyby jako poděkování jen odložili invazi na Chrocht.

Vodička s Giuseppem se rozhodli nic nepodcenit a pod lehkými bundami měli oba schované pistole, vlastní verze ČZ 75. Kdyby si mohli vybrat, našli by Amandu a odletěli dřív, než si gugly vůbec všimnou, že tu přistáli, ale vesmír jim dával na vybranou jen málokdy. Pokud museli zabít žízalu, aby zachránili Amandu, byli rozhodnutí to udělat.

Technik už se vyznal v enlilském písmu, a tak brzy našel kupoli, v níž probíhala příletová kontrola.

Vydali se k ní.

Vodička cítil, jak se mu svírá žaludek – a už dlouho nebyl na vině Giuseppe. Dokud Amandu jen hledali, nedalo se toho moc pokazit. Nemohl se ale zbavit dojmu, že jednání s guglami, které měly něco, co chtěli, a jimž za to nemohli nabídnout nic krom zлата, co jim zůstalo od Aštara, by mnohem líp vedla profesorka. Jeho doménou byla údržba Kraksny a tady se najednou cítil starý a ztracený jako jeho máma, když ji vzal poprvé na nákupy do západního Německa.

Ital ho povzbudivě poplácal po rameni.

Vstoupili do kupole.

Uvnitř byly dva prostory oddělené nízkými přepážkami a vchod do podzemní šachty. U jedné ze zdí stál terminál, který se jen vzdáleně podobal těm, jež už Vodička znal. Dvě gugly před

terminálem upřely na příchozí černé korálkové oči. Jejich hladká těla přerušovaly podobně jako u pozemských žížal zvláštní kroužky, navíc ale byla posetá tisíci nožek. Neustále se jim chvěly, jako by se do nich opíral vítr. Když se na ně Vodička díval dlouho, začínala se mu motat hlava. Kolem obou gugel poskakovali asi dvacet centimetroví tvorové se dvěma páry dlouhých zadních nohou. Těmi předními se žížalám přehrabovaly mezi tělními články.

Giuseppe vydal zpoza šátku dávivý zvuk. „Nesnáším hmyz.“

„Technicky vzato hmyz nejsou,“ vzpomněl si Vodička.

„Myslím ty blechy, co žerou hovna. I když ty chlupaté buřty nejsou o moc lepší.“

Zastavili se před guglami jen tak blízko, aby mohli uskočit, kdyby se na ně pokusily vrhnout. Zdálo se ale, že se o nic takového pokoušet nebudou. Větší gugla stočila k Vodičkovi hlavu, nebo spíš špičku svého těla. Její mimička se nepodobala lidské, ale Giuseppe nemusel být odborník na kroužkovce, aby pochopil, že se žížalin výraz nachází na emocionální škále mezi „co to sakra je“ a „doufám, že se mi to jen zdá“. Nebylo to poprvé, co na ně někdo reagoval podobně, většinou to ale bylo proto, že se ho pokusili okrást, zabít nebo se před ním as-

poň obnažili. Znechucení od něčeho tak nechutného je mírně zaskočilo.

Třímetrová žízala se k Vodičkovi pomalu naklonila a pak se otrásla tak, že část blech spadla na zem, kde chvíli bezhlavě pobíhala, než se znovu zanořila mezi kroužky. Giuseppe před jednou z nich štítivě uskočil.

„Účel?“

To slovo pronesla gugla, ale ne ústy. Bylo to spíš vrzání nožek o kroužky, které biočip dokázal přeložit ve srozumitelnou češtinu a italštinu současně, jen s lehce kluzkým přízvukem.

„Přiletěli jsme, protože hledáme člena posádky,“ vzpomínal se Vodička. Po předchozích zkušenostech s falešnými záminkami, prací v utajení a s konci, ke kterým to vedlo, usoudil, že dál než obvykle dojdou i s pravdou. „Na Karchemiši omylem nastoupil do jedné z vašich lodí.“

Giuseppe znovu zadával.

Druhá gugla se znechuceně odtáhla.

„Účel vaší existence,“ vysvětlila první gugla.

„Ech,“ vyhekl Vodička. „No... jsme...“

„Jedlí?“

„To rozhodně ne,“ odmítl Giuseppe, který se v tom, co není k jídlu, vyznal, i když to obvykle nepovažoval za překážku při vaření. „Chutnáme hrozně.“

„Jsme lidi,“ shrnul to Vodička.

„Odporné,“ konstatovala první gugla.

„Nic horšího jsem nikdy nevidělo,“ dodala druhá.

„Moje slova,“ zamumlal Ital za šátkem.

Žížaly se pohnuly k terminálu. Tam se o sebe pár sekund otíraly, což doprovázel vrzavý zvuk. Nebylo jasné, jestli si spolu šeptají, nebo souloží, a Giuseppe se rozhodl po tom nepátrat. I Vodička diskrétně odvrátil zrak.

„Nenacházíme vás v seznamu nebezpečných tvorů,“ promluvila nakonec první gugla.

„Problém je, že vás nenacházíme v žádném z našich seznamů,“ dodala druhá.

„Jsme ve vesmíru poměrně noví,“ prohlásil Giuseppe. „Mladý progresivní druh, s bídou tři miliony let.“

„Ale povolení k přistání jsme dostali,“ připomněl Vodička.

Gugly nicméně zaujalo něco jiného.

„Ten výrůstek ve vaší horní části je rozmnožovací orgán?“ zeptala se ta menší.

Ta větší přimhouřila oči. „Myslím, že je to nějaká forma postižení. Mohlo by to být nakažlivé?“

Giuseppe s Vodičkou se na sebe podívali. „To jsou naše hlavy.“

„Mají to všichni zástupci vašeho druhu?“

„Ano. I když část z nich to moc nepoužívala. Proto jsme asi tady.“

„Ohavné. Jaký je váš přínos pro ekosystém planety, z níž pocházíte?“

„Značný.“

„Opravdu?“

Smysl existence drobného tvora s nedosta-
tečným počtem nohou a bez blech, které by mu
sloužily jako otrok i energie sbalená na cesty,
gugly podle všeho trápil. Vodičku zase trápilo,
že je žízaly sledují dílem hladově a dílem zne-
chuceně. Podobné pohledy si pamatoval z jídel-
ny na těžební základně.

„Jasně, provzdušňujeme tam půdu. Je tohle
vstupní dotazník?“ Giuseppe udělal krok vpřed.
„Jestli ne, nemáme čas hledat tu s vámi odpo-
věd' na otázku života, vesmíru a vůbec, protože
hledáme něco jiného. Lidskou ženu.“

„Je to hrubé,“ poznamenala první gugla.

„A odpudivé. Ale slyšelo jsi, má to svůj vý-
znam pro půdní strukturu,“ nezapomněla dru-
há. „Co je to ‚ženu‘?“

„Mohli byste nám říct, kde najdeme posádku
lodi, která sem jako poslední dorazila z Karche-
miše?“ pokračoval Giuseppe.

První gugla se k Italovi naklonila. „Zvuk vy-
dáváte tím otvorem v rozmnožovacím orgánu?“

„Je to hlava. Co ta posádka?“

„K předání takové informace bychom museli
mít souhlas Dlouhého.“

„Správce města Charah,“ doplnila druhá gugla, zaváhala a nakonec zašeptala: „Mohlo bych si do toho otvoru sáhnout?“

„Dá se ten růžový vak svléknout?“ zeptala se první gugla.

Vodička, který pochopil, že myslí kůži, zavrtil hlavou. „Ne, a když se nám ho někdo pokusí sundat, zamoříme vzduch strašným smradem.“

„Nechutné.“

„Zvrácené.“

„Když se sem vrátíme se souhlasem správce města, řeknete nám, kdo sem z Karchemiše dorazil před námi?“ ujistil se Vodička. Amanda na lodi byla, ale zdálo se, že se gugly s člověkem nikdy nesetkaly – i kdyby tu nebyly, když dorazila, o její přítomnosti by se jim snad posádka zmínila. Mohla zůstat schovaná na lodi a uniknout pozornosti všech? Ale kde pak loď kotvila? Pokud měly gugly svou flotilu, schovávaly ji jinde.

„Možná. Když si budeme moct sáhnout.“

„Do našich...“ Vodička si prstem ukázal na pusku.

Žížaly kývly.

Giuseppe si povzdechl. „Vrátíme se s tím povolením.“

Gugly se vzrušeně zavlnily a pak se rozeštopily.

Vodička s Giuseppem vyrazili k otvoru, který vedl z kupole. Podobně jako pozemská letiště, ani gulgí astroport nestál ve městě, ale na jeho okraji. Zatímco monstrózní žížaly cestovaly tunely, pro případné návštěvníky Chrochtu byly na zemi instalované pohyblivé pásy, které jim umožnily snáz překonat vzdálenosti mezi jednotlivými kupolemi. Převážně z těch se totiž přístavní město skládalo. Všude se zelenaly obrovské rostliny, to samozřejmě, ale jediné stavby na povrchu představovaly kupole vysoké asi jako dvoupatrový dům. Většina z nich nebyla nijak označená ani zdobená. Mezi nimi a na travelátorech se pohybovalo jen málo tvorů, především gugel různých velikostí, doprovázených nezbytnými blechami.

„Jak poznáme, co je vevnitř?“ zeptal se Giuseppe.

„Můžeme se zeptat toho Dlouhána,“ usoudil Vodička.

„Pokud nás taky nebude chtít ochmatávat.“

„Asi bude, ale lepší, než aby se nás snažil svlíct z kůže. A možná Amandu viděl on.“

Giuseppe si povzdechl. „Myslíš, že k němu dojedeme, než jí bude padesát?“

Pás, na němž s kuchařem stáli, byl nejpomalejší ze všech. Ostatně i v obchodě si technik pokaždé neomylně vybral nejpomalejší fron-

tu, a i když mezitím zezelenala další pokladna a on se k ní přesunul, pokladní buď trvalo čtvrt hodiny, než se objevila, nebo to byla brigádnice, na kase byla poprvé a zákaznice před ním se zrovna pokoušela reklamovat zlevněné punčochy, které určitě nebyly velikosti S, protože velikost S ona má už pětadvacet let a tyhle punčochy jí přitom končí u kolen. Usoudil proto, že přeskočit na sousední travelátor by se jim jen vymstilo. Ten navíc po chvíli odbočoval a Vodička předpokládal, že sídlo správce města se bude nacházet v centru, a ne na periferii.

Na jednom z pásů v protisměru jel pár kulšešů. Technik otočil hlavu na druhou stranu a Giuseppe předstíral, že kontroluje čistotu svých nehtů, která ho jinak netrápila ani v kuchyni. Na rozdíl od Moravce netrpěli při pohledu na kulšeše nutkáním propíchat jim boláky na hlavách jako balónky, takže se spokojili s tím, že se na pásech minuli, aniž by jim enlilští poskoci věnovali pozornost. Žížaly se s lidmi možná nikdy neselekaly, ale kulšešové ano – přičemž někteří z nich setkání nepřežili. Pokud je tu někdo mohl poznat a naprášit švestkám, pak tyhle zrudičky se žabími ksichty. Vodička navíc nezapomněl, jak po něm toužili v namathském nevěstinci, a jestli pro ně byl tak přitažlivý, byl rozhodnutý dávat si na ně ještě větší pozor.

Sotva kulšešové zmizeli, Vodička s Giuseppem se znovu začali rozhlížet. Když se dostali mezi další kupole, vyrovnané po obou stranách cesty, pás nepatrně zrychlil. Tady už město ožilo – aspoň na žízali poměry, protože všechno podstatné se asi odehrávalo pod zemí. Občas k nim zaletěly vrzavé hlasy, jednou dokonce náznak podivné skřípavé melodie.

V jedné z kupolí se otevřel vchod a ven vyšlo tlumené „Zatracení vesmírní stopaři!“ následované humanoidním tvorem v černé kombinéze. Na hlavě měl prilbu s maskou, jejíž součástí byly ochranné brýle s několika skly za sebou. Technik ho podle stavby těla odhadl na sukru.

Ten si na rozdíl od kulšešů obou mužů všiml. Strnul uprostřed kroku, položil ruku na jedno ze skel a chvíli s ním otáčel, jako by zaostření mohlo zlepšit dojem, který Giuseppe s Vodičkou na Chrochtu vyvolávali. Očividně nebyl valný, protože jediná žízala, která jela na pásu proti nim, se štítivě zachvěla, sklouzla na zem a vyrazila opačným směrem zahalena oblakem poskakujících blech.

Sukra na muže pár sekund zíral a pak k nim vyrazil.

„K čertu,“ procedil Giuseppe koutkem úst. „Neohlížej se.“

Vodička se začal otáčet, div si nevykloubil hlavu, takže mu dal kuchař herdu do zad.

„Sakra, dědku, kdyby tu teď bylo tlačítko s nápisem ‚NEMAČKAT‘, zmáčk bys ho rovnou dvakrát?“

„No, hlavně bych si to ‚NEMAČKAT‘ nepřčet, protože to ještě neznám a čip písmo nepřekládá.“

„Ale řeč ano, takže co přesně na ‚neohlížej se‘ jsi nepochopil?“

„Nepochopil jsem proč. Pokud jsi teda nemyslel kvůli tomu sukrovi.“

„Jasně že myslel.“ Giuseppe mrkl přes rameno. „Sice jedeme tak závratnou rychlostí, že nás ještě aspoň deset sekund nedožene, ale evidentně se o to pokouší.“

„Možná jen nikdy neviděl člověka.“

„Nebo ho viděl v *Enlilské impérium pátrá*. Radši bych natáhl krok.“

Vyrazili po pohyblivém chodníku vpřed co nejrychleji, ale přitom jen tak, aby to nepůsobilo jako útěk.

Když si Giuseppe po chvíli dovolil nenápadně se ohlédnout, sukru už neviděl.

Vodička ukázal na jednu z kupolí. Na první pohled se od ostatních lišila, nejenom výškou, ale i zlatým zdobením nad vchodem. „Tohle vypadá oficiálně.“

Seskočili z pásu před kupolí a vydali se dovnitř. Teleskopické posuvné dveře se před nimi samy otevřely.

Uvnitř panovalo chladno a šero a ve vzduchu byla cítit hlína. Podlaha byla z kamene, podobně jako zdi, ale někde poblíž byl určitě vstup do podzemí, a možná ne jeden. Dál do kupole vedla chodba tak široká, že se jí mohlo najednou pohybovat několik gugel – teď v ní ale byly jenom dvě. Vypadaly rozrušeně a jedna přes druhou potichu vrzaly, ale čip to na tu dálku nedokázal přeložit. I blechy kolem nich nervózně poskakovaly.

Když první žížala – mezi očima měla buď namalovaný, nebo vytetovaný červený půlměsíc se dvěma zlatými tečkami – zahlédla Vodičku, vydralo se z kroužkového těla něco mezi zakvičením a smrtelným chrapotem. Protože to čip nepřeložil, byl to patrně neartikulovaný projev hrůzy. Druhá gugla, o něco větší, se dvěma kroužky pomalovanými červenou barvou a s červeným kolečkem mezi očima, se přetočila tak prudce, až pár blech vedle sebe zalehla. Neztratila ale hlavu, nebo aspoň to, co používala místo ní, nožkami rozmačkané blechy nabrala a nacpala si je do tlamy, aniž z Vodičky spustila zrak.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil technik.

„U všech larev!“ vzpamatovala se první gugla.

„Jsme nechutní, víme,“ ubezpečil ji Giuseppe. „Našli bychom tu správce města?“

Žížala přestala vrzat kožními záhyby, což by určitě neuměla přeložit ani profesorka, a vydechla: „To je *ono*.“

„Ne.“ Giuseppe zavrtěl hlavou. „Jsme muži. Samci.“

Gugla se na Itala zadívala. „Poznávám ten nechutný výrůstek.“

Vodička zkontroloval, jestli ani jednomu z nich nevypadlo z kalhot něco, co nemělo, a potom pochopil, že nechutným výrůstkem myslí to samé, co gugly u příletové kontroly. „To je hlava. Pro nás je normální ji mít.“

„Je to opravdu *ono*?“ nenechala ho gugla domluvit. „Když se na to dívám dlouho, brní mě štětiny. Mohlo by si to sundat ten šátek?“

„Ať si ho to nesundává,“ zarazila druhá gugla Giuseppeho, který se na nic takového ani nechystal. „Ten pohled znovu nesnesu.“

„Znovu?“ zopakoval Ital. „Vy už jste tu člověka viděli?“

„Jmenuje se to člověka?“ Gugla se zachvěla. „Tvrdilo to, že se tomu říká panda.“

„Amanda?“ zaradoval se Vodička.

„Vypadala jako my?“ ujistil se Giuseppe.

„Vypadalo to nechutně,“ nebrala si servítky žížala.

„Jasně, ale jako my. Jen s...“ Ital natáhl ruce, jako by se pokoušel obejmout neviditelný balón. „Byla... Měla...“

Vodička uvedl velikost prsou na pravou míru a potom dlaněmi nerozhodně naznačil, že mu Amanda sahá asi do pasu a váží odhadem deset kilo. Popis nebyl silnou stránkou ani jednoho z nich.

Žížaly ale jejich pokusu nevěnovaly pozornost.

„Rozmnožilo se to?“

„Od začátku jsem tvrdilo, že je nebezpečné to tu mít. Ale Dlouhé si nenechalo říct, a teď je to tu dokonce dvakrát.“

Menší žížala se zarazila. „Dvě odporná stvoření by mohla znamenat dvojnásobnou odměnu. A když Správce sežerou, nikdo nemůže říct, že jsme ho nevarovala. A pak...“

Gugly se pomalu otočily na Giuseppeho s Vodičkou.

Ital zvedl ruce. „Žížaly nejíme, ale jestli jde o zlato, můžeme se...“

Větší gugla ho nenechala domluvit. Zvedla jednu z nožek a z té jako z taseru vyletěl dlouhý bílý provazec. Vodička vyjekl a okamžitě sáhl pro pistoli pod bundou, ale výboj zasáhl do pr-

sou Giuseppeho. Kuchař cítil, jak ho ochromil elektrický proud. Nohy se mu podlomily, z úst mu vyletěly sliny, ztratil vládu nad tělem.

A pak i vědomí.

Dlouhé

Když se Vodička vymotal ze změti nožek, zjistil, že je ve velkém kruhovém sále a na podlaze vedle něho sténá Giuseppe. Gugly mu sundaly šátek, a pokud znaly jeho popis z enlilských databází, možná ho i poznaly, ale ani jednoho z nich zatím nespoutaly. Pistoli ale Vodičkovi vzaly a on předpokládal, že odzbrojily i Itala. Ten měl na prsou bundy nalepený bílý chuchvalec, a když se mu ho Vodička pokusil sundat, prsty ho zabrněly jako po zásahu elektrickým proudem.

„Je to vzhůru,“ promluvila jedna ze žížal.

Technik se vyhrabal na nohy, zatímco ho sledovalo odhadem deset gugel, většina z nich se dvěma kroužky pomalovanými červenou barvou – soudě podle zásahu na začátku kupole možná místní pořádkové složky. Tolik k variantě, že by tentokrát mohlo všechno proběhnout v klidu.

Na vyvýšeném místě pod oknem ležela na podušce obrovská gugla s tělem pozlaceným práškem a nabírala si jednou nohou z mísy plné blech. Nad sebou měla červený baldachýn a pod sebou drobnou guglu se zlatým kroužkem. Ta se